

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/43/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109244761
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1109244761.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: Ing. Štefan Súkeník, podnikajúci pod obchodným menom Ing. Štefan Súkeník - KINEKUS, s miestom podnikania Rosinská 8449/13, 010 08 Žilina, IČO: 17 866 375, zastúpeného JUDr. Ivanom Glovniakom, advokátom, so sídlom D. Dlabača 2748/28, 010 01 Žilina, proti žalovaným: 1/ ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpenej Advokátska kancelária ČULMAN, s. r. o., so sídlom Lietavská 3, 851 06 Bratislava-Petržalka, IČO: 46 849 793, 2/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 866, 3/ HDI Assicurazioni S.p.A., so sídlom Piazza Guglielmo Marconi 25, 00 144 Rím, Taliansko, registračné číslo: 04349061004, zastúpenej JUDr. Ladislavom Udvarosom, advokátom so sídlom Cukrová 14, 813 39 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, účastníkom združenia Advokátska kancelária Udvaros & Partners, so sídlom Cukrová 14, 813 39 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o vydanie veci, o odvolaní žalovaného 2/ proti II. výroku uznesenia Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-31Cb/201/2009-791 zo dňa 04. marca 2025, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-31Cb/201/2009-791 zo dňa 04. marca 2025 v odvolaní napadnutej časti II. výroku potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovanému 2/ nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 2/ zastavil (I. výrok).
- II. výrokom rozhodol o povinnosti žalovaného 2/ nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Mestským súdom Bratislava III samostatným uznesením.
- III. výrokom rozhodol o povinnosti žalobcu nahradiť žalovanej 1/ trovy prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Mestským súdom Bratislava III samostatným uznesením.
- IV. výrokom rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanej 3/ trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Mestským súdom Bratislava III samostatným uznesením.
- V. výrokom rozhodol, že žalovanej 3/ súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.
- VI. výrokom rozhodol, že žalovanému 2/ súd nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi nepriznáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia konajúci súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.11.2009 domáhal proti žalovanej 1/ určenia, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla J. M., VIN: I EČV: H. XXXAK.

Podaním zo dňa 30.10.2013 žalobca navrhol, aby do konania súd pripustil vstup žalovaného 2/ a žalovanej 3/ a zároveň rozšíril žalobu tak, že žalobca nie je povinný uhradiť žalovanému 2/ nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti so zaistením motorového vozidla označeného v bode 1. tohto uznesenia a žalovaný 2/ je povinný žalobcovi vydať motorové vozidlo označené v bode 1. tohto uznesenia.

Zmenu žaloby a vstup žalovaného 2/ do konania pripustil Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 31Cb/201/2009 zo dňa 13.12.2013. Vstup žalovanej 3/ pripustil Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 31Cb/201/2009 zo dňa 11.12.2014.

V bodoch 4., 5., 6., 7., 8. a 9. svojho rozhodnutí Mestský súd Bratislava III ako súd prvej inštancie rekapituloval doterajší priebeh konania, keď zhrnul, že v spore rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 31Cb/201/2009 zo dňa 15.9.2017; proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie, pričom napadol zamietnutie žaloby voči žalovanému 2/ (pokiaľ ide o vydanie motorového vozidla), priznanie nároku žalovanej 1/ a žalovanej 3/ na náhradu trov konania proti žalobcovi a odvolanie smerovalo aj proti výroku III. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31Cb/201/2009 zo dňa 15.9.2017 tak nadobudol právoplatnosť vo výroku I., ktorým bola žaloba žalobcu voči žalovanej 1/ a voči žalovanej 3/ zamietnutá, ako aj vo výroku II., ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu smerujúca k tomu, že žalobca nie je povinný uhradiť žalovanému 2/ nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti so zaistením motorového vozidla označeného v bode 1. tohto uznesenia. Žalobca sa domáhal už len toho, aby mu žalovaný 2/ vydal v bode 1. tohto uznesenia označené motorové vozidlo.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Cob/69/2019 z 30.5.2019 rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31Cb/201/2009 vo výroku III. zrušil, vo zvyšných odvolaním napadnutých výrokoch potvrdil, a žalovanej 1/ a žalovanému 2/ priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, pričom napadol potvrdzujúci výrok odvolacieho súdu, ako aj výrok o trovách odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Obdo/7/2023 zo dňa

26. októbra 2023 dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil

(v potvrdzujúcom výroku a vo výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave v ďalšom konaní uznesením sp. zn. 4Cob/118/2023 zo dňa 16.10.2024 rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 31Cb/201/2009 v odvolaním napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetom konania sa tak stalo - ako uviedol aj odvolací súd, nárok žalobcu na vydanie veci - motorového vozidla voči žalovanému 2/ a nárok všetkých sporových strán na náhradu trov konania.

Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 12.12.2024 vzal žalobca žalobu proti žalovanému 2/ späť z dôvodu, že tento vydal žalobcovi motorové vozidlo, ktorého vydania sa žalobca v tomto spore domáhal. Žalovaný 2/ podaním zo dňa 20.12.2024 vyjadril súhlas so späťvzatím žaloby.

Súd prvej inštancie predmetnú vec posúdil a odôvodnil s poukazom na ustanovenia §§ 145 ods. 1, 146 ods. 1, 255 ods. 1, 256 ods. 1, 257 a 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - CSP. S poukazom na skutočnosť, že žalobca vzal žalobu smerujúcu proti žalovanému 2/ v celom rozsahu späť, súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 2/ zastavil. Keďže k späťvzatiu žaloby došlo po otvorení pojednávania, bol potrebný súhlas žalovaného 2/ so späťvzatím návrhu. Žalovaný 2/ v podaní zo dňa 20.12.2024 tento súhlas udelil, preto konajúci súd konštatoval, že boli splnené všetky podmienky, aby súd konanie voči žalovanému 2/ zastavil. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z procesného hľadiska zásadne platí, že ak žalobca vezme žalobu späť a nejde o prípad späťvzatia dôvodne podanej žaloby pre správanie žalovaného, zaviniel zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania.

V prejednávanej veci vzal žalobca žalobu späť z dôvodu, že po podaní žaloby žalovaný 2/ mu dňa 18.10.2019 vydal motorové vozidlo, ktorého vydania sa žalobca domáhal. Späťvzatie žaloby tak bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného 2/. Z procesného hľadiska mal teda konajúci súd za to, že je to práve žalovaný 2/, ktorý procesne zaviniel zastavenie konania. Súd zdôraznil, že nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva; otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného 2/ k požiadavkám žalobcu. V tejto súvislosti Mestský súd Bratislava III poukázal na ustálenú judikatúru, napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7MCdo/1/2014, rozhodnutie NS SR sp. zn. 7MCdo/4/2010, rozhodnutie NS SR sp. zn. 5MCdo/12/2008, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 196/2009. Námetka žalovaného 2/, že jeho postup bol zákonný a nedopustil sa žiadneho

pochybenia, je v zmysle vyššie uvedeného irelevantná. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalobca má proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania. V bode 21. svojho rozhodnutia súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania ostatných strán sporu, v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko rozhodnutie o týchto trovách nie je predmetom odvolacieho prieskumu, odvolací súd v ďalšom odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, uvedené v bode 21. jeho rozhodnutia. V bode 22., 23. a 24. súd prvej inštancie rozobral a zaujal stanovisko k aplikácii ust.

§ 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznať. V bode 25. svojho rozhodnutia súd prvej inštancie rozhodol o ďalších trovách konania, ktoré však nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

2. Proti tomuto rozhodnutiu, v časti II. výroku o náhrade trov konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zák. č. 160/2015 Z. z., t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolateľ zastáva názor, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozhodnutie zostalo nepreskúmateľné.

Absencia jasného a zrozumiteľného odôvodnenia vedie k neúplnosti, nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a vedie k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, priznaný článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odvolateľ sa nestotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, predpokladané ustanovením § 257 CSP.

Žalovaný v 2. rade namietal, že by sa policajné orgány žalovaného v 2. rade dopustili konania v rozpore so zákonom, ktorý by bol spôsobilý predstavovať nesprávny úradný postup. Poukázal na skutočnosť, že samotné vozidlo bolo vydané žalobcovi dňa 18.10.2019, čo vyplýva z úradného záznamu obvodného oddelenia PZ Kysucké Nové Mesto č. ORPZ-CA-OPP6-4/2024. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca odo dňa 18.10.2019 vozidlom disponoval. Návrh na späťvzatie súdu prvej inštancie však doručil až dňa 13.12.2024.

Žalovaný 2/ opakovane zdôraznil, že v čase zaistenia vozidla existovalo dôvodné podozrenie, že žalobca nie je jeho vlastníkom, preto bolo zaistenie vozidla dôvodné a zákonné. Policajný orgán sa žiadneho pochybenia nedopustil a konal výlučne v medziach zákona. Žiaden na to oprávnený orgán, vrátane orgánov prokuratúry, v priebehu konania nekonštatoval nesprávny úradný postup v súvislosti so zaistením a následnou úschovou vozidla. Preto nemožno konštatovať, že zaistene vozidlo a následná úschova boli nezákonné, čo potvrdzuje aj konštatovanie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina, uvedené v spisovom materiáli vedenom pod sp. zn.

1Pn 873/09-5 zo dňa 19.10.2009. Žalovaný 2/ má preto jednoznačne za to, že v prejednávanej veci existujú okolnosti, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa.

V tejto súvislosti poukázal na nasledovné rozhodnutia: rozhodnutie KS Nitra sp. zn. 9Co 138/2017 zo dňa 29.6.2017, rozhodnutie KS v Košiciach v rozsudku sp. zn. 5Co 100/2018 zo dňa 16.10.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 138/2020 zo dňa 27.11.2020, rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5C 11/2019 zo dňa 30.9.2021, ktoré podľa názoru žalovaného 2/ potvrdzujú jeho argumentáciu, pričom zdôraznil, že postup ako aj celý priebeh zaistenia a úschovy vozidla je podľa neho pre posúdenie veci relevantný. Ustanovenie § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprímeranej tvrdosti, teda inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, čo potvrdzuje aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 6NCdo 5/2011.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že Krajský súd v Bratislave II. výrok uznesenia Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-31Cb/201/2009 zo dňa 4.3.2025 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného 2/ zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný v 2. rade zadržal vozidlo žalobcu už v roku 2009 a vydal ho po viac ako desiatich rokoch v čase, kedy bolo motorové vozidlo vplyvom času totálne zničené. Toto správanie žalovaného v 2. rade nemožno podľa žalobcu hodnotiť inak, ako odmietnutie vydať vozidlo. Žalovaný v 2. rade odôvodňoval zadržanie vozidla jeho uložením do úschovy na základe toho, že Národnej ústredni SIRENE bolo listom zo dňa 6.5.2010 oznámené, že vlastníkom predmetného vozidla je poisťovňa HDI Assicurazioni S.P.A. Žalovaný v 2. rade bol oprávnený uložiť vozidlo do úschovy iba v lehote 90 dní od zaistenia. V tejto súvislosti žalobca poukázal napr. na uznesenie dovolacieho súdu 4Cdo 87/2011, ktorého závery možno, podľa jeho názoru, v celom rozsahu obdobne použiť aj v prejednávannej veci. V zmysle tohto uznesenia pochybnosti o práve k veci v zmysle § 21 ods. 10 zák. č. 171/1993 Z. z. nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Takéto pochybnosti však nemôžu vyvolať ničím nepodložené, nepreukázané tvrdenia ďalšej osoby, uplatňujúcej si právo k zaistenej veci. Žalobca ďalej zdôraznil, že v prejednávannej veci existuje právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré vyracia tvrdenie žalovaného v 2. rade, nakoľko súd prvej inštancie v predmetnom konaní žalobu žalobcu smerujúcu proti HDI Assicurazioni S.P.A. zamietol, a to z dôvodu, že žiadna pochybnosť o vlastníckom práve žalobcu neexistovala.

Uviedol tiež, že žalovaný v 2. rade vydal žalobcovi vozidlo v čase, keď neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu o tom, komu svedčí vlastnícke právo k vozidlu, nakoľko žaloba žalobcu bola v tom čase v celom rozsahu zamietnutá, a to rozhodnutím súdu v tomto súdnom konaní.

Podľa žalobcu jediný správny postup žalovaného v 2. rade by bol ten, keby predmetné motorové vozidlo vydal žalobcovi v roku 2009, a to aj pokiaľ by samotné zaistenie vozidla bolo v súlade so zákonom, čo taktiež podľa žalobcu nebolo preukázané.

Žalobca má za to, že žalovaný v 2. rade bez akéhokoľvek zákonného dôvodu odmietal viac ako 10 rokov vydať predmetné vozidlo žalobcovi. Samotné vydanie vozidla žalobcovi bez rozhodnutia súdu jednoznačne svedčí o tom, že už od roku 2009 žalovaný v 2. rade nečakal na žiadne súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva žalobcu, nakoľko toto ani v čase vydania vozidla neexistovalo, ale iba svojvoľne bez pochybností o vlastníckom práve žalobcu k predmetnému vozidlu toto zadržoval.

Žalobca poukázal aj na záväzný právny názor dovolacieho súdu v prejednávannej veci, konkrétne na odsek 26. uznesenia NS SR sp. zn. 3Obdo 7/2023, kde dovolací súd uviedol: „Ako vyplýva z § 21 Zákona o policajnom zbore, policajt je oprávnený zo zákonom stanovených dôvodov zaistiť vec. Súčasne z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak vzniknú pochybnosti o tom, komu zaistená vec patrí, uloží útvar policajného zboru vec do úschovy a odporučí osobám, ktorým bola vec zaistená a osobám, ktoré si na vec uplatnili právo, aby si svoje vlastnícke alebo iné právo na zistenú vec uplatnili na súde. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný 1/ a 3/ netvrdia, že sú vlastníkami predmetného motorového vozidla a ani si vlastnícke právo k nemu neuplatňujú a zároveň konštatoval, že žalobca je vlastníkom daného vozidla. Na základe týchto záverov možno teda usudzovať, že súd prvej inštancie neidentifikoval v konaní pochybnosti o práve k zaistenej veci.“

Žalobca ďalej uviedol, že súdne rozhodnutia prezentované žalovaným v 2. rade netvoria ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, preto má za to, že v danom konkrétnom prípade neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, prečo by súd žalobcovi nemal priznať nárok na náhradu trov konania. Konanie žalovaného 2/ spôsobilo, že žalobca vzal žalobu späť, nakoľko žalovaný 2. bez súdneho rozhodnutia splnil to, čo sa žalobca voči žalovanému v 2. rade domáhal. Súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane, ale z dôvodu, že žalovaný v 2. rade procesne zavinil zastavenie konania, čo je nespochybniteľné a uvádza to samotný žalovaný v 2. rade. Žalobca navrhol, aby odvolací súd uznesenie Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-31Cb/201/2009 zo dňa 4.3.2025 v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

4. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok - CSP) prejednal odvolanie žalovaného 2/ v rozsahu dôvodov jeho odvolania smerujúceho voči II. výroku predmetného uznesenia súdu prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť, nakoľko neboli naplnené odvolacie dôvody.

5. Základom argumentácie žalovaného 2/ je tvrdenie, že súd prvej inštancie svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozhodnutie zostalo nepreskúmateľné a súčasne má žalovaný 2/ za to, že v predmetnej veci existujú okolnosti, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP.

6. K prvému odvolaciemu argumentu žalovaného 2/ odvolací súd uvádza, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú povinnosť ho rovnako rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné, teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne.

7. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (uznesenie NS SR z 15.7.2010, sp. zn. 5Cdo 106/2010).

8. Rešpektujúc vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním žalovaného 2/ napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie uvedené atribúty spĺňa. Z rozhodnutia konajúceho súdu je dostatočne zrejmý a jasný jeho myšlienkový postup, jeho právne hodnotenie s poukazom na zákonné ustanovenia, v zmysle ktorých vec správne posúdil a vyhodnotil s odkazom na ustálenú judikatúru súdnych autorít. Podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie zrozumiteľné, logicky a dostatočne odôvodnené v časti o náhrade trov konania vo vzťahu k odvolateľovi, ako aj vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, so záverom, že nejde o výnimočný prípad, hodný osobitného zreteľa, ktorý by jeho použitie umožňoval.

9. V prejednávanej veci došlo k zastaveniu súdneho konania v dôsledku späťvzatia zo strany žalovaného 2/, keď kritérium procesného zavinenia je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strane neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, v danom prípade žalovaného 2/, ktorý sa celkom, či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). V prejednávanej veci však vyššie uvedené preukázané bolo.

10. Súd zastavujúci konanie v dôsledku späťvzatia sa musí pri rozhodovaní o náhrade trov konania zaoberať otázkou, či niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, ako správne konštatoval súd prvej inštancie; otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný.

11. Skutočnosť, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku návrhu zo strany žalovaného 2/, ktorý sa jednoznačne po podaní žaloby správal v zmysle žalobnej požiadavky žalobcu, v konaní nebola sporná.

12. K novej aplikácii ust. § 257 CSP, ktorá je druhou časťou argumentácie odvolateľa, t.j. žalovaného 2/, odvolací súd odkazuje na body 22., 23. a 24., s ktorými sa v zásade stotožňuje.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade rozhodnutí, na ktoré poukazuje odvolateľ, nejde o ustálenú rozhodovaciu prax a rozhodnutia citované žalovaným 2/ nie je možné v danom konaní použiť (napr. rozhodnutie OS Považská Bystrica v rozsudku č.k. 5C/11/2019 zo dňa 30.9.2021, kde bol zistený iný skutkový stav, keď súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „Keďže žalovaný vec žalobcovi nemohol vydať pred týmito súdnymi rozhodnutiami, nezaviniť svojím prístupom toto konanie.“), keď vo veci, ktorá je predmetom tohto odvolacieho prieskumu je nesporné, že k vydaniu veci nedošlo na základe meritórneho súdneho rozhodnutia.

14. Nie bez významu je skutočnosť, že súd sa aplikáciou ustanovenia § 257 CSP vysporiadal vo vzťahu ku všetkým stranám v prejednávanom spore, t.j. nielen k odvolateľovi - žalovanému 2/. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, že toto ustanovenie by malo byť aplikované s použitím tzv. užšieho testu primeranosti, v ktorom budú zohľadnené práva všetkých účastníkov konania a to tak, že súd prihliadne nielen na pomery strany, ktorá sa dovoľáva nepriznania náhrady trov, ale aj na pomery strany,

ktorá bude nepriznaním náhrady trov dotknutá. (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 468/2021 zo dňa 26. 8.2021, III.ÚS SR 347/2022 zo dňa 23. 6. 2022).

15. Odvolateľ zdôraznil, že ustanovenie § 257 má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre stranu sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Opakovane zdôrazňoval, že zaistenie vozidla bolo dôvodné a zákonné a postup orgánov polície bol plne dôvodný.

Je potrebné súhlasiť so žalobcom, že vozidlo bolo zadržané v roku 2009 a žalobcovi vydané o 10 rokov neskôr, a to bez meritórneho rozhodnutia súdu. Preto, podľa názoru odvolacieho súdu, nie je možné uvažovať o neprimeranej tvrdosti vo vzťahu k žalovanému 2/ a o snahu o dosiahnutie spravodlivosti vo vzťahu k nemu.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v prejednávanej veci vo vzťahu k žalovanému 2/, t.j. odvolateľovi nevzhladol existenciu okolností hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu ust. § 257 CSP. Preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešný žalobca proti žalovanému 2/ má nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

18. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).